DOMSTOLENS DOM
av den 12 juli 1973*

I mål 8/73

har Bundesfinanzhof till domstolen gett in en ansökan om förhandsavgörande enligt artikel 177 i EEG-fördraget i det mål som pågår vid den nationella domstolen mellan

Hauptzollamt Bremerhaven, med stöd från förbundsfinansministern,

intervenient,

och

Massey-Ferguson GmbH, Kassel.

Ansökan avser giltigheten av rådets förordning nr 803/68 om varors tullvärde och, i andra hand, tolkningen av artikel 11.2 b i samma förordning.

DOMSTOLEN

sammansatt av ordföranden R. Lecourt, avdelningsordförandena R. Monaco och P. Pescatore samt domarna A.M. Donner, J. Mertens de Wilmars, H. Kutscher, C.Ó Dálaigh, M. Sørensen (referent) och A.J. Mackenzie Stuart,

generaladvokat: A. Trabucchi,
justitiesekreterare: A. Van Houtte,

meddelar följande

dom

DOMSKÄL

1 Genom beslut av den 23 januari 1973, som inkom till domstolens kansli den 19 februari 1973, har Bundesfinanzhof enligt artikel 177 i EEG-fördraget

* Rättegångsspråk: tyska.

ställt två frågor om giltigheten och tolkningen av rådets förordning (EEG) nr 803/68 av den 27 juni 1968 (EGT nr L 148, s. 6) om varors tullvärde.

Den första frågan

2 Den första frågan går ut på om det nödvändiga stödet för förordningens giltighet finns i artikel 235, som den grundar sig på, eller i någon annan bestämmelse i fördraget.

I förordningens ingress anges att den antas enligt "Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen, särskilt artikel 235 i detta".

Det är därför nödvändigt att i första hand undersöka om denna artikel utgör en tillräcklig rättslig grund.

3 Artikel 235 ger rådet befogenhet att utfärda lämpliga föreskrifter om en åtgärd från gemenskapens sida visar sig vara nödvändig för att inom den gemensamma marknadens ram förverkliga något av gemenskapens mål och fördraget inte innehåller de befogenheter som krävs för detta.

Upprättandet av en tullunion mellan medlemsstaterna är ett av gemenskapens mål enligt artikel 3 a och b i fördraget.

För att tullunionen skall fungera är det absolut nödvändigt att tullvärdet för varor som importeras från tredje land fastställs enhetligt så att den skyddsnivå som uppnås genom Gemensamma tulltaxan är densamma i hela gemenskapen.

Ett sådant enhetligt fastställande följer inte i tillräckligt hög grad av den omständigheten att samtliga medlemsstater har anslutit sig till konventionen om varors tullvärde, som undertecknades i Bryssel den 15 december 1950, eftersom bestämmelserna i denna konvention ger de avtalsslutande parterna en viss anpassningsmöjlighet på några särskilda punkter.

Eftersom det förfarande för tillnärmning av lagstiftningarna genom direktiv som fastställs i artikel 100 i fördraget inte erbjuder någon tillräckligt effektiv lösning är det nödvändigt att undersöka om bestämmelserna om genomförandet av tullunionen och den gemensamma handelspolitiken möjligen hade kunnat utgöra ett tillräckligt underlag för rådets handlande.

4 Visserligen är det av hänsyn till tullunionens effektiva funktion befogat att göra en vid tolkning av artiklarna 9, 27, 28, 111 och 113 i fördraget och av de befogenheter som dessa bestämmelser ger institutionerna för att göra det möjligt för dessa att reglera handeln med tredje land på ett sammanhållet sätt, genom ensidigt vidtagna åtgärder såväl som genom avtal, men rådet kunde ändå med rätta anse att tillämpningen av förfarandet i artikel 235 var berättigad av hänsyn till rättssäkerheten, i synnerhet eftersom förordningen i fråga antogs under övergångstiden.

På grund av de särskilda kraven i artikel 235 kan detta handlande inte heller i övrigt kritiseras, eftersom bestämmelserna i fördraget om beslutsprocessen i rådet eller om fördelningen av befogenheter mellan institutionerna inte har åsidosatts i föreliggande fall.

5 Det har inte ifrågasatts att det förfarande som föreskrivs i artikel 235 iakttogs på ett korrekt sätt vid antagandet av förordning nr 803/68.

6 Svaret på den första frågan blir följaktligen att eftersom denna förordning finner stöd i artikel 235 i fördraget har det vid prövningen av den fråga som ställdes inte framkommit någon omständighet som kan påverka dess giltighet.

Den andra frågan

7 Den andra frågan, som rör tolkningen av artikel 11.2 b andra alternativet i förordning nr 803/68, går ut på om det är nödvändigt "att ett annat pris med ett bestämt belopp har avtalats mellan säljaren och köparen eller andra köpare vid kontant betalning", eller om det är tillräckligt att terminspriset inbegriper kreditavgifter.

8 Det följer av den omtvistade bestämmelsen att det pris som skall beaktas vid fastställandet av tullvärdet om det är fråga om uppskjuten betalning är terminspriset, utom när det ges rabatt vid kontant betalning eller förekomsten av ett avvikande kontantpris har kunnat bevisas för tullmyndigheten.

9 För att tolka denna sista bestämmelse är det nödvändigt att ta hänsyn till bestämmelsens syfte, vilket är att fastställa en varas värde uttryckt som ett fastställt belopp som kan användas som underlag vid beräkning av den tull som skall påläggas varan.

Härav följer att det avvikande priset, vars förekomst i förekommande fall skall kunna bevisas, måste kunna uttryckas med siffror.

Denna förutsättning är inte uppfylld enbart genom att terminspriset inbegriper kreditavgifter, i synnerhet när köparen, eller andra köpare under samma villkor, inte har någon möjlighet att fullgöra sin skyldighet gentemot säljaren genom att före den avtalade förfallodagen betala ett bestämt belopp som är lägre än terminspriset.

10 Det är den nationella domstolen som i varje enskilt fall skall bedöma om det framlagts bevis för förekomsten av ett avvikande pris, i den bemärkelse som har angetts, eller inte.

11 Svaret på den ställda frågan blir följaktligen att det inte är tillräckligt för att bevisa förekomsten av ett pris som avviker från terminspriset att påvisa att terminspriset inbegriper kreditavgifter. Det som måste bevisas är förekomsten av ett fastställt avvikande pris som köparen, eller andra köpare under samma villkor, har rätt att erlägga vid betalning före den avtalade förfallodagen.

Rättegångskostnader

12 De kostnader som har förorsakats Europeiska gemenskapernas råd och kommission, vilka har inkommit med yttranden till domstolen, är inte ersättningsgilla.

Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

I målet har domstolen

beaktat rättegångshandlingarna,

hört referentens rapport,

hört de muntliga yttrandena från företaget Massey-Ferguson, Europeiska gemenskapernas råd och kommission,

hört generaladvokatens förslag till avgörande,

beaktat Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen, särskilt artiklarna 3, 9, 27, 28, 100, 111, 113, 177 och 235 i detta,

beaktat rådets förordning (EEG) nr 803/68 av den 27 juni 1968 om varors tullvärde, särskilt artikel 11 i denna,

beaktat protokollet om stadgan för Europeiska ekonomiska gemenskapens domstol, särskilt artikel 20 i denna, och

beaktat rättegångsreglerna för Europeiska gemenskapernas domstol.

Mot den bakgrunden och på ovan angivna grunder beslutar

DOMSTOLEN

angående de frågor som förts vidare av Bundesfinanzhof genom beslut av den 23 januari 1973 följande dom:

1) **Rådets förordning (EEG) nr 803/68 av den 27 juni 1968 om varors tullvärde har stöd i bemyndigandet i artikel 235 i fördraget. Prövningen av den ställda frågan har inte utvisat något som kan påverka förordningens giltighet.**

2) **Artikel 11.2 b andra alternativet i samma förordning skall tolkas så, att det inte är tillräckligt för att bevisa förekomsten av ett pris som avviker från terminspriset att påvisa att terminspriset inbegriper kreditavgifter. Det som måste bevisas är förekomsten av ett fastställt avvikande pris som köparen, eller andra köpare under samma villkor, har rätt att erlägga vid betalning före den avtalade förfallodagen.**

Lecourt Monaco Pescatore Donner Mertens de Wilmars

Kutscher Ó Dálaigh Sørensen Mackenzie Stuart

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 12 juli 1973.

A. Van Houtte
Justitiesekreterare

R. Lecourt
Ordförande